

Arrest

nr. 348 138 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. NELISSEN GRADE
Ubicenter Philipssite 5/2
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 juli 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2025 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAUTMAN, die *loco* advocaat P. NELISSEN GRADE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 mei 2025 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader.

1.2. Bij arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het hof van beroep Antwerpen van 17 juli 2025 werd verzoeker in vrijheid gesteld onder voorwaarden, waaronder de verplichting om een vast verblijf te houden op een welbepaald adres in België en om gevolg te geven aan alle oproepingen van de gerechtelijke overheden.

1.3. Eveneens op 17 juli 2025 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden:

“De heer : V., M., geboren te (...), op (...)1999 onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij is op 20.05.2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als dader of mededader. Betrokkene heeft drie pakjes verstuurd via de post waarvan in twee pakjes werd vastgesteld dat er ketamine in bevond. Het derde pakje is zonder controle gepasseerd. Er bestaat een gevaar op recidive gelet op het lucratief karakter van de feiten, aangezien betrokkene zelf verklaart anabolen gratis te hebben gekregen als tegenprestatie en slechts beschikt over een uitkering. Gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten bestaat een groot gevaar voor de openbare veiligheid. Ingevolge de aard van de feiten waarvan betrokkene verdacht wordt concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 05.06.2025 gehoord in de gevangenis. Hij verklaarde vaak naar België te komen en reeds 3 jaar een vriendin/partner (Q. N.. geboren op (...)1992 van Belgische/Filipijnse nationaliteit – F kaart geldig tot 27.09.2026) woonachtig te Dilsem Stockem in België te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met zijn vriendin quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene heeft nooit een aanvraag tot duurzaam verblijf ingediend in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Daarnaast stelde hij geen minderjarige kinderen, noch familieleden te hebben in België. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aannemelijk

Betrokkene verklaarde geen medische problemen te hebben en wenste terug te keren naar Nederland. Gezien deze elementen is een schending van art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of hij daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is.

Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Eerste middel: De bestreden beslissing schendt de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen, in het verlengde ook het zorgvuldigheidsbeginsel en alsmede de hoorplicht.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: "de wet van 29 juli 1991") de administratieve

overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben. en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens (zoals in het hierboven uiteengezette eerste onderdeel reeds werd beargumenteerd) en op een kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze. De bestreden beslissing steunt op een onvolledig administratief onderzoek.

8.

Verwerende partij stoelt zich voor de bestreden beslissing op artikel 44bis van de Vreemdelingenwet en stelt dat er "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" aanwezig zijn om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

Verwerende partij voegt daar nog aan toe dat het persoonlijke gedrag - van betrokkene - zonder enige verdere specificatie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aantoont voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Het begrip openbare orde werd door het Hof van justitie gedefinieerd in het Bouchereau-arrest:

"Het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde (veronderstelt) in elk geval, afgezien van de storing van de sociale orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast."

Verder veronderstelt het begrip openbare orde volgens de wetgever hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt* dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast* (arrest Z Zh.r van 11 juni 2015, C-554-13, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest i-IT., van 24 juni 2015, C 373-13, punt 79; arrest ayankov, C-249/ii, punt 40 en vermelde rechtspraak).

Elke inbreuk op de wet impliceert dus een verstoring van de maatschappelijke orde. Dit betekent echter niet dat elke wetsovertreding ook een beroep op de openbare orde rechtvaardigt. Dit is enkel het geval wanneer de verstoring van de maatschappelijke orde ook een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het gepleegd hebben van strafrechtelijke feiten an Sich is evenmin voldoende om tot een uitwijzingsbeslissing te komen. zelfs al gaat het om ernstige strafrechtelijk betugelbare feiten.

Er moet immers een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan dat het individu opnieuw strafrechtelijke daden zou begaan — een louter hypothetische kans volstaat niet,

Er moet een risico tot recidive zijn vooraleer het risico voor de openbare orde actueel kan worden beschouwd.

Het komt aan verwerende partij toe om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de feiten waar hij onvermoed in werd betrokken, is verzoekende partij van oordeel dat het risico op recidive voor verzoekende partij - het criterium dat het actueel, werkelijk en voldoende ernstig karakter omhelst - niet wordt aangetoond.

9.

Het Hof van Justitie stelt in de zaken C-331/16 en C-366/16 van 2 mei 2018 met betrekking tot artikel 27, 2de lid van de Burgerschapsrichtlijn:

"66. Het bestaan van een dergelijke bedreiging moet worden vastgesteld op basis van een beoordeling door de bevoegde instanties van het gastland van het persoonlijke gedrag van de betrokken persoon, waarbij rekening moet worden gehouden met de vaststellingen in het besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid en het al dan niet bestaan van een strafrechtelijke veroordeling. Bij die globale beoordeling moet ook in aanmerking worden genomen hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen en hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, met name om uit te maken of uit dat gedrag blijkt dat de betrokkene nog steeds een houding aanneemt die de in de artikelen 2 en 3 VEU bedoelde fundamentele woorden aantast en dat daardoor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking zouden kunnen worden verstoord. De enkele omstandigheid dat het vroegere gedrag van die betrokken persoon zich heeft voorgedaan in de specifieke historische en maatschappelijke context van zijn land van herkomst, die zich niet opnieuw zal voordoen in het gastland, staat aan die vaststelling niet in de weg.

In het verlengde hiervan is het tevens van belang, wat de beoordeling van het recidiverisico of het actueel, werkelijk en voldoende ernstig risico voor de openbare orde of nationale veiligheid betreft, tevens te verwijzen naar artikel 45, 52 Vreemdelingenwet. Hierin wordt onder meer verwezen naar het evenredigheidsbeginsel en het feit dat er louter mag gekeken worden naar het individueel gedrag van een betrokkene. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Verwerende partij verwijst in dit opzicht uitsluitend naar het algemeen lucratieve karakter van drugshandel en naar het feit dat verzoekende partij een uitkering ontvangt. Het feit dat iemand een uitkering ontvangt wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid kan in geen geval als vrijgeleide dienen om daaruit een vermeend recidiverisico af te leiden. Een sociaalrechtelijke erkenning van kwetsbaarheid mag niet worden misbruikt om vermoedens te onderbouwen die daarvoor elke feitelijke grondslag missen. Er dient dus met andere woorden te worden erkend dat het hier gaat om zeer algemene en stereotiepe argumenten, die zonder concrete en individuele motivering worden gehanteerd. Dergelijke veralgemeningen doen afbreuk aan de vereiste zorgvuldigheid en objectiviteit waarmee dergelijke beslissingen genomen behoren te worden.

Uit het strafdossier blijkt verder herhaaldelijk dat verzoekende partij, hoewel hij momenteel een tegemoetkoming ontvangt voor personen die sinds jonge leeftijd geconfronteerd worden met een ziekte of handicap, niet van plan is hier in de nabije toekomst nog beroep op te doen. Dit in het licht van zijn nakend afstuderen personal trainer en de intentie om een professionele carrière uit te bouwen. Verzoekende partij ondervindt op dit moment geen financiële moeilijkheden, aangezien hij momenteel financieel kan terugvallen op de ondersteuning van zijn ouders.

Verwerende partij ziet in dit verband verder een aantal zaken over het hoofd - waarvan verwerende partij nochtans op de hoogte was of diende te zijn indien het strafdossier zorgvuldig werd gelezen.

Verzoekende partij licht verder toe dat door de schending van zijn recht van verdediging, in het bijzonder zijn recht om te worden gehoord, hij niet de mogelijkheid heeft gekregen terzake diende elementen naar voor te brengen die tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden,

Verzoekende partij heeft namelijk een bijzondere kwetsbaarheid, dewelke hij tot op heden niet voldoende kenbaar heeft kunnen maken. Verzoekende partij lijdt aan een autismespectrumstoornis, waarvan de medische attesten als bijlage bij dit verzoekschrift zullen worden gevoegd.

Deze diagnose heeft een aanzienlijke impact op zijn functioneren, in het bijzonder op het vlak van communicatie, sociale interactie en het begrijpen van complexe of dubbelzinnige situaties. Als verzoekende partij de kans had gekregen om op een behoorlijke en transparante wijze te worden gehoord, had hij dit kunnen toelichten...

Het niet in rekening brengen van deze medische en psychologische achtergrond bij het nemen van de bestreden beslissing getuigt van een gebrek aan individuele beoordeling en zorgvuldigheid. Het is precies deze bijzondere kwetsbaarheid die maakt dat verzoekende partij nood heeft aan duidelijke, gestructureerde en op maat afgestemde communicatie - iets wat in de gang van zaken voorafgaand aan de beslissing volledig ontbrak.

In werkelijkheid is er misbruik gemaakt van zijn goedgelovigheid, kwetsbaarheid en beperkte sociale weerbaarheid, die voortvloeien uit zijn autismespectrumstoornis. Personen uit zijn omgeving hebben hiervan geprofitteerd en hem betrokken bij handelingen waarvan hij de draagwijdte niet heeft kunnen

besef van de situatie en zijn neiging tot volgzaamheid, kenmerken die vaak voorkomen bij personen met zijn diagnose. Ook om die reden is het essentieel dat zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt meegenomen in zowel het verdere onderzoek als de beoordeling van zijn betrokkenheid bij de feiten die aan het uitwijzingsbevel ten grondslag liggen. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij zijn persoonlijke situatie onzorgvuldig heeft onderzocht.

Met andere woorden werd er geen rekening gehouden met het individuele gedrag en de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, zoals nochtans vereist conform artikel 45, 52 van de Vreemdelingenwet. Het besluitvormingsproces zou anders geweest zijn indien hij wel zou zijn gehoord.

11.

Voorts stelt verzoekende partij vast dat zijn vermoedens worden bevestigd, namelijk dat verwerende partij kennelijk een snelle en oppervlakkige lezing van het strafdossier heeft gemaakt. Dit blijkt bovendien uit meerdere andere elementen in het dossier. Zo is ook de bewering dat verzoekende partij zou hebben verklaard anabolen te hebben ontvangen als tegenprestatie onjuist: deze bewering werd uitdrukkelijk door verzoekende partij weerlegd en wordt bovendien niet gestaafd door enig concreet bewijs.

Verzoekende partij wenst daarvoor te verwijzen naar zijn eerste verhoor (PV (...) d.d. 19.05.2025):

“... Ik heb niets in ruil gekregen, het was gewoon een vriendendienst zonder dat ik er verder bij nagedacht heb.”

Verzoekende partij slaagt er bijgevolg dus niet in om aan te tonen dat er een daadwerkelijke en vastgestelde kans bestaan, gestaafd op objectieve uit het strafdossier, dat verzoekende partij opnieuw strafrechtelijke daden zal begaan.

Verwerende partij had hier immers een in globo onderzoek naar moeten voeren naar het recidiverisico en het bestaan van een actueel, werkelijk en voldoende ernstige bedreiging.

12.

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat hij nooit heeft verklaard vrijwillig naar Nederland te willen terugkeren. Hij vermoedt dat de persoon - vermoedelijk verbonden aan de Dienst Vreemdelingenzaken - die hem in de gevangenis van Hasselt slechts zeer kort en op oppervlakkige wijze heeft gesproken, deze informatie verkeerd heeft geïnterpreteerd of vervormd tot een dergelijke verklaring. Verzoekende partij wenst hierbij ook te benadrukken dat hij, mede omwille van zijn cognitieve en communicatieve beperkingen, amper tot niet wist wie deze persoon was en wat precies de bedoeling van het gesprek was. De communicatie verliep uiterst onduidelijk.

De voormelde omstandigheden, in samenhang met het feit dat verzoekende partij beroep instert tegen de bestreden beslissing, onderstrepen de onjuistheid van de veronderstelling dat hij vrijwillig naar Nederland wenste terug te keren.

In dit licht wenst verzoekende partij bovendien op te merken dat verwerende partij ook hier in ernstige mate is tekortgeschoten in haar zorgvuldigheidsverplichting, nu verzoekende partij niet op een duidelijke, geïnformeerde en transparante wijze werd gehoord.

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de artikelen 2 en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is.”

2.1.2. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet), heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen die aan de beslissing ten grondslag liggen, zodat hij kan oordelen of het zinvol is de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen aan te wenden. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de juridische grondslag (artikel 7, eerste lid, 3°, en de artikelen 44bis en 44ter van de vreemdelingenwet) en de feitelijke overwegingen die haar dragen, duidelijk vermeldt. Verzoeker heeft daarvan kennis kunnen nemen, zoals ook blijkt uit zijn omstandige kritiek in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De aangevoerde grieven betreffen in hoofdzaak de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht, samen gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die de beslissing in rechte kunnen dragen (RvS 14 juli 2008,

nr. 185.388; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij dit toezicht treedt de Raad niet op als feitenrechter: hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid tot haar feitenvaststelling is kunnen komen, of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn, en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk heeft beslist (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangezien verzoeker de nationaliteit van een lidstaat van de Unie bezit, moet de beoordeling van de bedreiging voor de openbare orde voldoen aan artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet. Een verwijderingsmaatregel om redenen van openbare orde mag uitsluitend worden gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging blijkt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Het loutere bestaan van strafrechtelijke feiten volstaat op zich niet; de overheid dient een geïndividualiseerde beoordeling te maken. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in de regel dat de betrokkene een neiging vertoont om het gedrag in de toekomst voort te zetten, al is niet uitgesloten dat reeds het voorafgaand gedrag, gelet op de ernst ervan, op zich een actuele bedreiging oplevert (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*).

Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging heeft aangenomen, nu het recidiverisico niet zou zijn aangetoond en de motivering zou steunen op algemene en stereotiepe argumenten, namelijk het lucratief karakter van drugshandel en het feit dat hij een uitkering geniet.

De Raad treedt dit betoog niet bij. Verweerder heeft zijn beoordeling niet gestoeld op algemene beschouwingen over drugscriminaliteit, maar op het persoonlijk gedrag van verzoeker zoals dat uit het strafdossier blijkt. Verzoeker werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens betrokkenheid, als dader of mededader, bij het verzenden van drie pakketten, waarvan er in twee ketamine werd aangetroffen. Het betreft aldus geen eenmalig feit, maar drie afzonderlijke verzendingen. Verweerder heeft hieruit redelijkerwijze kunnen afleiden dat het gedrag van verzoeker een zekere herhaling en intentie vertoont, hetgeen het door verzoeker voorgehouden karakter van een loutere eenmalige vriendendienst ondergraaft en het door verweerder weerhouden risico op herhaling schraagt. Dat het om drugsgerelateerde feiten gaat, die naar hun aard binnen de ernstige redenen van openbare orde vallen, mocht verweerder daarbij in rekening brengen.

Het lucratief karakter van de feiten werd, zoals blijkt uit het dossier, eveneens door de Kamer van Inbeschuldigingstelling in aanmerking genomen. Het betreft dus geen door verweerder bedacht of louter aan de sociaaleconomische toestand van verzoeker ontleend gegeven, maar een element dat in het strafdossier zelf besloten ligt en betrekking heeft op het gedrag van verzoeker. In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn uitkering hem ten onrechte wordt aangewreven, mist zijn kritiek dan ook feitelijke grondslag: de actuele bedreiging wordt niet afgeleid uit het loutere ontvangen van een uitkering, maar uit zijn persoonlijk gedrag en het daaraan verbonden lucratief oogmerk. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is uit deze gegevens een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging af te leiden.

Waar verzoeker stelt dat hij niets in ruil zou hebben ontvangen en enkel een vriendendienst zou hebben bewezen, dient te worden vastgesteld dat verweerder, gelet op het geheel van de gegevens van het strafdossier, niet gehouden was deze minimaliserende lezing te aanvaarden. Het komt de Raad, die geen feitenrechter is, niet toe de ware toedracht van de feiten vast te stellen; hij dient enkel na te gaan of verweerder in redelijkheid tot zijn vaststellingen is kunnen komen. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen waarop de bestreden beslissing steunt onjuist zijn of geen steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij aanvoert dat zijn persoonlijke situatie onzorgvuldig zou zijn onderzocht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder kennis heeft genomen van zijn verklaringen, onder meer omtrent zijn relatie met een partner in België, en heeft onderzocht of deze elementen aanleiding gaven tot een andere beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM. Daarbij kon verweerder in aanmerking nemen dat verzoeker nooit een aanvraag tot duurzaam verblijf heeft ingediend, dat geen inreisverbod werd opgelegd, en dat verzoeker bij zijn gehoor verklaarde naar Nederland te willen terugkeren. De gevolgen van het bevel blijven, mede gelet op de nabijheid van Nederland en op het ontbreken van een inreisverbod, beperkt. Dat verzoeker het oneens is met de wijze waarop verweerder deze elementen heeft beoordeeld, volstaat niet om een schending van de materiële motiverings- of zorgvuldigheidsplicht aan te tonen.

Verzoeker voert ten slotte aan dat hij niet behoorlijk werd gehoord en dat met zijn autismespectrumstoornis geen rekening werd gehouden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 juni 2025 in de gevangenis werd gehoord en een vragenlijst heeft ingevuld, waarvan een kopie zich in het dossier bevindt. Uit dit hoorformulier blijken duidelijke antwoorden, onder meer over zijn verblijf, zijn relatie en het ontbreken van medische problemen, hetgeen niet strookt met de stelling dat hij door zijn aandoening niet in staat zou zijn geweest zijn situatie uiteen te zetten. Verzoeker heeft van zijn autismespectrumstoornis geen melding

gemaakt vóór het nemen van de bestreden beslissing; hij brengt de betrokken stukken pas in het kader van zijn verzoekschrift bij. Verweerder kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een element waarvan hij geen kennis had. Verzoeker duidt bovendien niet concreet aan welke bijkomende, relevante gegevens hij had willen aanbrengen en die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij als volgt uiteenzet:

“Tweede middel: De bestreden beslissing schendt het redelijkheidsbeginsel en schendt het vermoeden van onschuld,

In de bestreden beslissing wordt de stelling dat de verzoekende partij geacht kan worden de openbare orde te schaden. grotendeels gebaseerd op het feit dat er een lopend gerechtelijk onderzoek waarin sprake zou zijn van ernstige aanwijzingen van schuld en dat verzoekende partij op 20.05.2025 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst. Deze motivering schiet echter duidelijk tekort en is volstrekt ontoereikend.

Een aanhoudingsmandaat vormt het begin van een gerechtelijk onderzoek, waarbij de onderzoeksrechter gehouden is actief op zoek te gaan naar zowel: elementen ten laste (à charge) als ten ontlaste (à décharge) van de in verdenking gestelde. Op het moment dat werd beslist om een bevel tot het verlaten van het grondgebied uit te vaardigen tegen verzoekende partij, liep het onderzoek nog maar sinds twee maanden...

Het gerechtelijk onderzoek is op heden steeds lopende het verlengde daaraan dient er vastgesteld te worden dat de verwerende partij het principe van het vermoeden van onschuld volledig naast zich neerlegt en handelt daarmee flagrant in strijd met artikel 6 EVRM.

Er werd dus met andere woorden voortijdig een beslissing genomen dat verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten. Er wordt reeds vooruitgelopen op een uitspraak in dit dossier, terwijl zelfs de regeling der rechtspleging nog niet heeft plaatsgevonden. Dit roept ernstige vragen op met betrekking tot het respect voor het recht op een eerlijk proces en het recht van verdediging.

Voorts, vanaf het ogenblik van zijn arrestatie heeft verzoekende partij consequent zijn onschuld staande gehouden. Hij stelt dat hij in dit dossier werd misleid en dat er op flagrante wijze misbruik werd gemaakt van zijn goedgelovigheid en emotionele kwetsbaarheid. Verzoekende partij werd als het ware "ingeluisd" in een situatie waarvan hij de draagwijdte en gevolgen niet kon overzien.

Verzoekende partij lijdt aan een autismespectrumstoornis, wat zijn functioneren in sociale situaties ernstig bemoeilijkt. Ook hier houdt verwerende partij geen enkele rekening mee. Verzoekende partij ondervindt moeilijkheden met het inschatten van intenties van anderen, begrijpt sociale signalen vaak niet of verkeerd, en handelt regelmatig vanuit een letterlijk of naïef begrip van de situatie. Hierdoor is hij in verhoogde mate vatbaar voor manipulatie en beïnvloeding, zeker wanneer hij wordt benaderd door personen die zijn vertrouwen weten te winnen. Dit betreft elk afzonderlijke argumenten die verzoekende partij in het verdere verloop van de procedure uitdrukkelijk en nadrukkelijk onder de aandacht zal brengen, maar waarvoor zij tot op heden onvoldoende de gelegenheid heeft gekregen.

Uit het strafdossier blijkt verder bovendien onmiskenbaar dat verzoekende partij zich vanaf het begin uitermate coöperatief heeft opgesteld. Hij heeft spontaan alle hem bekende informatie gedeeld met de speurders, met als doel hen te helpen bij het achterhalen van de werkelijke dader. Zijn houding getuigt van openheid en bereidwilligheid, wat haaks staat op het beeld van enige kwaadwillige betrokkenheid.

De motivering van de bestreden beslissing is bijgevolg niet deugdelijk. Zij steunt niet op afdoende. terzake dienende. pertinente en deugdelijke motieven,

15.

Bijkomend neemt men deze beslissing die volledig tegengesteld is aan de voorwaarden die verzoekende partij opgelegd kreeg door de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep Antwerpen, dewelke werd uitgevaardigd op dezelfde dag dan de bestreden beslissing.

Hieruit blijkt dat de Belgische Staat op onvoldoende doordachte wijze te werk is gegaan. Hoe kan verzoekende partij enerzijds het Belgische grondgebied verlaten en anderzijds zijn vast adres behouden in Dilsen-Stokkem? Het één gaat niet samen met het andere.

Verweerder kan niet aangeven dat met het gegeven bevel verzoekende partij nog steeds in de mogelijkheid is om de hem opgelegde verplichtingen in het kader van het gerechtelijk onderzoek te voldoen, zonder zich dan eerst in kennis te stellen van en concreet rekening te houden met de voorwaarden die verzoekende partij waren opgelegd, namelijk de verplichting vast verblijf te houden op een vooraf bepaald adres in België. Er blijkt niet dat verweerder zich voor het nemen van de bestreden beslissing steunde op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

Thans verkeert hij in volledige onzekerheid over de te nemen stappen. Zijn situatie is bijzonder onduidelijk geworden door tegenstrijdige beslissingen.

Verwerende partij dus met andere woorden verzaakt in zijn plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan,

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending het redelijkheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld inhoudt.”

2.2.2. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker voert de schending aan van het vermoeden van onschuld en van artikel 6 van het EVRM. Hij betoogt dat de bestreden beslissing in hoofdzaak steunt op een lopend gerechtelijk onderzoek en op zijn plaatsing onder aanhoudingsmandaat, terwijl geen strafrechtelijke veroordeling is uitgesproken en het onderzoek nog gaande is, zodat verweerder zou vooruitlopen op de uitkomst van de strafprocedure.

Wat artikel 6 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nu daarbij geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten of over de gegrondheid van een strafvervolging (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). De daarmee verbonden waarborgen inzake de rechten van verdediging gelden in administratiefrechtelijke aangelegenheden enkel in tuchtzaken, en niet voor beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich aldus niet dienstig op artikel 6 van het EVRM beroepen.

Wat het vermoeden van onschuld betreft, belet dit beginsel het bestuur niet om, op grond van een eigen onderzoek, een standpunt in te nemen over het gedrag van een vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een definitieve strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Verweerder spreekt zich met de bestreden beslissing niet uit over de schuld van verzoeker, maar neemt een bestuurlijke maatregel ter vrijwaring van de openbare orde op grond van de gegevens die op dat ogenblik in het administratief dossier voorlagen. Dat het strafonderzoek nog niet is afgerond, ontnemt verweerder deze bevoegdheid niet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is te oordelen dat hij door zijn gedrag een actueel gevaar voor de openbare orde kan vormen.

Verzoeker beroept zich voorts op het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen van 17 juli 2025, waarbij hij onder voorwaarden in vrijheid werd gesteld, waaronder de verplichting een vast verblijf te houden op een adres in België. Hij betoogt dat deze voorwaarde onverenigbaar is met het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verweerder overhaast en ondoordacht zou hebben gehandeld.

De Raad merkt op dat het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling betrekking heeft op de strafrechtelijke voorlopige hechtenis van verzoeker en geen uitspraak doet over diens verblijfsrecht. De Kamer van Inbeschuldigingstelling is niet bevoegd om zich over het verblijfsrechtelijk aspect uit te spreken, zoals verweerder evenmin bevoegd is om de in het kader van het strafonderzoek opgelegde voorwaarden te wijzigen. Beide beslissingen vloeien voort uit de uitoefening van onderscheiden bevoegdheden binnen onderscheiden rechtsdomeinen. Het loutere bestaan van strafrechtelijke voorwaarden ontnemt verweerder dan ook niet de bevoegdheid om, in het kader van de vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Het samengaan van een strafrechtelijke voorwaarde om in België te verblijven en een verblijfsrechtelijk bevel om het grondgebied te verlaten maakt de bestreden beslissing op zich niet kennelijk onredelijk. Het komt in voorkomend geval aan de strafrechter toe om de opgelegde voorwaarden af te stemmen op de gewijzigde verblijfsrechtelijke situatie. Bovendien stelt de Raad vast dat aan verzoeker geen inreisverbod werd opgelegd. Verzoeker blijft aldus in staat om, na uitvoering van het bevel, gevolg te geven aan de oproepingen

van de gerechtelijke overheden, zijn adresgegevens mee te delen en zich door zijn raadsman te laten vertegenwoordigen. Het door de strafrechter beoogde doel, namelijk de beschikbaarheid van verzoeker voor de strafprocedure, wordt door het bevel dan ook niet onmogelijk gemaakt.

Voor zover verzoeker zijn coöperatieve houding tijdens het onderzoek en zijn kwetsbaarheid wegens een autismespectrumstoornis aanvoert, werd hierop reeds geantwoord bij de bespreking van het eerste middel. Deze elementen maken de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder met de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid is ingegaan, noch dat een redelijke verhouding tussen de motieven en het bevel zou ontbreken. Het enkele feit dat hij door de strafrechter onder voorwaarden in vrijheid werd gesteld, leidt niet tot een ander besluit.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT